

MITOLOGIA CAVALLERESCA

L'anomenada literatura cavalleresca és una extensa narració escrita en prosa, està plena d'aventures, armes, màgia, amor, monstres, pedres que floten, naus que es governen soles, idealisme...

Però els escriptors no la van inventar de la nada, sinò que es van vasar en les aventures que corrien de boca en boca i en un profund coneixement d'una tradició de mags misteriosos i personatjes a mitg camí entre l'humà i el diví, és a dir de mites.

Chrétien de Troyes, Godofredo de Monmouth, Sir Thomas Malory, Rodríguez de Montalvo i més escriptors anònims, van recollir els grans temes que havien dominat la imaginació dels homes de tots els temps: l'afany de buscar el secret de l'immortalitat, la creència de que hi ha un altre món no visible, de que hi ha criatures més màgiques, hermoses, fortes i intel·ligents... van ser retomats i vestits amb robes d'aquella època.

Així van crear uns mons en els que fins i tot els paisatges eren sobrenaturals.

Unes de les obres més importants són:

<u>AMADÍS DE GAULA</u> <u>ARTURO PENDRAGÓN</u> <u>BALIN</u> <u>BEDEVERE</u> <u>BERCILAK</u> <u>BLAISE</u> <u>BOORES</u> <u>BRADAMANTE</u> <u>CARLOMAGNO</u> <u>DAGONET</u> <u>LA DAMA DEL LAGO</u>	<u>EL SANTO GRIAL</u> <u>LANZAROTE DEL LAGO</u> <u>MERLÍN EL MAGO</u> <u>MORDRED</u> <u>MORGANA LE FAY</u> <u>OWEIN</u>
--	--

HISTORIA DE LA NOVEL·LA CAVALLERESCA

La Literatura Cavalleresca es fundamenta en l'èpica dels pobles germans, escandinavs, anglosaxons i nòrdics. Els cantars de gesta relacionats amb les empreses de Carlomagno, Sigfrido i Bernardo, van engendrar les novel·les fantàstiques en les quals els cavallers d'origen aristocràtics realitzen proeses fabuloses lluiten contra gegants, mags o bruixos o també ajudats per bruixos defensen l'honor propi o l'honor dels altres, estan al servei d'un rei o de la seva dama, desinteressada i heroicament allunyats de tota preocupació vital. El Caballero Cifar escrit al segle XIV probablement va ser la primera novel·la cavalleresca espanyola.

La influència de Dante Alighieri i Petrarca es deixa sentir en tota Europa desde l'última dècada del segle XIV, però es creixent i vigorosa en Espanya durant tot el segle XV. Entre les seves característiques està la tendència a conèixer, admirar, traduir i imitar l'humanisme del clàssic grecoromà, l'afició a expressar l'amor en forma deliciosa i idealista com el van expressar aquests poetes, en especial Petrarca, la empenya d'escriure obres de caràcter alegòric en que segueix més o menys la trama de la Divina Comèdia

Entre els principals poetes d'aquest segle destaquen: Enrique Villena, Juan de Mena i Jorge Manrique.

EL QUIJOTE DE LA MANCHA

Miguel de Cervantes Saavedra (1478–1535), soldat de professió i cautiú cinc anys, va escriure al llarg de la seva vida diverses obres, però la més important sense cap dubte és EL QUIJOTE DE LA MANCHA.

Ell volia fer una paròdia d'una obra i així ho va fer va agafar una obra cavalleresca i la va fer paròdia, com va dir ell: No ha sigut altre el meu desitg que posar en aborreixement dels homes les fingides i disparatades històries dels llibres de cavalleries

Per a aconseguir aquest propòsit, Cervantes farà una paròdia en la seva obra.

Paròdia es la imitació burlesca d'un obra o d'un gènere, utilitzant els temes, situacions i formes característiques d'aquest, i a partir d'aquí es tendeix ha acumular els temes i procediments d'arrel humorística. Així la intenció paròdica de Cervantes s'observa en:

***La imitació, sempre burlesca, de característiques estructurals del llibres de cavalleries.**

***La introducció de situacions (desafiaments, enamoraments) i de personatges (l'enamorada, l'escuder), paral·lels als dels llibres de cavalleries.**

***La presència dels cavalleres amb tema de conversa,. la utilització del llenguatge cortesà cavalleresc per a la creació de situacions en les quals s'evoca i recrea l'ambient cavalleresc.**

----A demés, aquesta intenció paròdica s'extendeix a altres formes i procediments literaris.

***La trama principal de la novel·la està constituït per la narració del procés de locura del noble Alonso Quijano, i de las aventures que corren, adopten la personalitat de Don Quijote de la Mancha, mentres dura la seva enajenació. A aquest argument, desenvolupat linealment, se li van sumar diverses històries secundaries. Aquest argument ha de resultar versemblant, i Cervantes ho aconsegueix mitjançant:**

1.- Confusió entre vida i literatura: En Don Quijote l'experiència literaria substitueix a la vital. Si el noble està desconcertat i no sap què fer, recordarà les seves lectures per trobar algun cas semblant i trobar una situació similar:

Viendo, pues, que, en efecto, no podía menearse, acordó de acogerse a su ordinario remedio, que era pensar en algún paso de sus libros, y trújole su locura a la memoria aquel de...

2.- Predestinació cavalleresca: Don Quijote es creu un ser predestinat; ell es anomenat a fer-se cavaller, i per això surt en busca d'aventures:

Yo soy aquel para quien están guardados los peligros, las grandes hazañas, los valerosos hechos. Yo soy, digo otra vez, quien ha de resucitar la caballería andante.

3.- Sublimació de la realitat: La societat espanyola del XVI i XVII no es correspon amb la realitat cavalleresca, que es pura ficció; però, com Don Quijote es un ser predestinat, ha de trobar aventuras, i, així, tota situació que li surt a de ser aventura:

Le dieron a entender que el tal carro debía traer moneda de su Majestad, y así se lo dijo a Don Quijote, pero él no le dio crédito, siempre creyendo y pensando que todo lo que le sucediese habían de ser

aventuras y más aventuras.

4.- Asimilació entre realitat objectiva i realitat cavalleresca:

Com que els lectors, accepten aquesta interpretació de la realitat perquè coneixem la locura del cavaller: admitim que ell, boig, vegui aventuras on no les hi ha, però que, segons la lògica de Don Quijote, es lògic que les hi haigui. Les apariències externes de les situacions li permeten relacionar-les, per analogia, amb altres que coneix a través dels llibres:

Que todas las cosas que veía con mucha facilidad las acomodaba a sus desvariadas caballerías y malandantes pensamientos.

5.- Autoafirmació: Al sortir victorios d'una aventura la seva vocació es reafirma:

Contentísimo de lo sucedido, pareciéndole que había dado felicísimo y alto principio a sus caballerías, con gran satisfacción de sí mismo iba caminando hacia su aldea.

I si es derrotat, dirà que és gràcies a encantadors que segons ell, han alterat la realitat:

Cuanto más que yo pienso, y así es verdad, que aquel sabio Frestón ha vuelto estos gigantes en molinos, por quitarme la gloria de su vencimiento.

El qual li permeteix mantenir la seva locura.

6.- Imitació cavalleresca: En altres ocasions Don Quijote es objecte d'un engany:

a) Amb la intenció d'allunyar-lo dels perills de la cavalleria andant, els seus amics fingeixen aventures, adequant la realitat externa a la cavalleresca:

Habiendo bien pensado entre los dos el modo que tendrían para conseguir lo que deseaban, vino el Cura a un pensamiento muy acomodado al gusto de Don Quijote, y para lo que ellos querían; y fue que dijo al Barbero que lo que había pensado era que él se vestiría en hábito de doncella andante, y que el procurase ponerse lo mejor que pudiese como escudero, y que así irían a donde Don Quijote estaba, fingiendo ser ella una doncella afligida y menesterosa, el cual él no podría dejarse de otorgar, como valeroso caballero andante.

b) La seva fama i locura es van estendre, i la seva història s'imprimeix. Don Quijote accepta la fama quan li arriba:

Y aquel fue el primer día que de todo en todo conoció y creyó ser caballero andante verdadero, y no fantástico, viéndose tratar del mismo modo que el había leído que se trataba a tales caballeros en los pasados siglos.

Amb la intenció de divertir-se a la seva costa, alguns personatges fingeixen aventures amb les que coneixen embaucar-lo:

Confirman els Duques en la intenció de fer-les algunes burlas que llevaven vislumbres i apariències d'aventures...

7.- Aceptació de l'apariència: En les aventures fingides, la vanitat de Don Quijote, la seva convicció de estar predestinat i la consciència de la seva fama li porten a la acceptació de l'apariència. Don Quijote ja no interpreta la realitat, deforma-la, sinó que es limita a acceptar el que veu i escolta com real, sense aturar-se

en més indagacions. I si algun cop es descobreix el fingiment, explicarà els fets atribuint-los, un cop més, a la intervenció dels encantadors. Per tant, tampoc les aventures fingides donen peu per que Don Quijote reconeix la seva locura, tancan-se així el cercle de locura.

1

5